

vreau

vreau

fantasmele erotice ale femeilor
din secolul XXI

Dezvăluite de persoane anonime. Culese de
gillian anderson

Traducere din limba engleză și note de
Roxana Tolici

TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Magdalena Mărculescu

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial nonfiction:

Victor Popescu

Redactare:

Livia Ștefan

Ilustrație și design copertă:

David Mann

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mihaela Gavriloiu

Corectură:

Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Vreau: fantasmale erotice ale femeilor din secolul XXI / dezvăluite de persoane anonime, culese de Gillian Anderson; trad. din lb. engleză de Roxana Tolici. - București : Editura Trei, 2025

ISBN 978-606-40-2681-1

I. Anderson, Gillian (antolog.)

II. Tolici, Roxana (trad.)

613

82

Titlul original: *WANT*

Autor: Gillian Anderson

Copyright © Gillian Anderson, 2024

This translation of *WANT* is published by Editura Trei SRL by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc. All rights reserved

Copyright © Editura Trei, 2025

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2681-1

Cuprins

<i>Introducere</i>	9
--------------------------	---

Scrisorile:

Despre fantezii.....	23
Dur și rapid.....	73
A fi venerată	115
Interzis	135
Captivă	183
Kink	197
Necunoscuți	229
Dominare și supunere.....	259
Explorare	311
Mai mulți, tot mai mulți.....	335
Cei care privesc și cei care sunt priviți	377
Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru	407
Încet, încet	439
<i>Mulțumiri</i>	493

Legendă

Am solicitat fiecărei participante anumite detalii despre ele și am inclus răspunsurile la finalul fiecărei scrisori. Unele participante nu au răspuns la toate întrebările, iar în aceste cazuri apare NA de la *not available*, fără date disponibile.

- Grup etnic și naționalitate
- Religie
- Venit anual
- Orientare sexuală
- Stare civilă
- Copii

Introducere

Eu abia împlinisem cinci ani în 1973 când cartea, devenită deja cult, a romancierei Nancy Friday My Secret Garden: Women's Sexual Fantasies [tradusă în limba română de Ruxandra Comșa cu titlul Fantasmelor erotice ale femeilor, Trei, 2008], a ajuns pe rafturile librăriilor și în poșetele femeilor din SUA; aveam doar șapte ani când a ajuns la femeile engleze din clasa de mijloc. Fantasmelor erotice ale femeilor era dovada că femeile aveau o viață erotică lăuntrică la fel de bogată și diversă ca bărbații. În sfârșit, iată o carte în care femeile obișnuite, tinere și în vârstă — „tu, eu și vecina noastră de alături” — vorbeau onest despre excitare, masturbare, fantezii și dorințe sexuale. În mințile lor, nimic nu era interzis.

Ceea ce dezvăluia cartea lui Friday era faptul că, pentru unele dintre noi, sexul de care avem parte în imaginația noastră poate fi mai stimulant decât aspectele fizice ale oricărei acuplări, indiferent cât de pasională ar fi. Neconstrânse de normele sociale impuse, de propria conștiință sau, poate, de teama de a ne face partenerii să se simtă incomod, în imaginația noastră ne putem răsfăța cu cele mai adânci și mai transgresive dorințe. La început, cartea a fost provocatoare, chiar revoluționară, apoi a devenit o lectură obligatorie, un bestseller internațional cu milioane de exemplare vândute.

Nu știu dacă mama mea, care lucra ca analist de sisteme, avea vreun exemplar al cărții lui Friday. Cu siguranță

casa noastră nu era vreun loc puritan, în care astfel de lecturi să fi fost privite cu dezaprobare — dar, oricât de liberală a fost copilăria mea, nu era genul de carte pe care mama să fi lăsat-o deschisă pe măsuta de cafea. Odată, când eram adolescentă, am găsit în casa vecinilor noștri un exemplar al cărții Povestea lui O, infamul roman erotic al lui Anne Desclos, ascuns în spatele unei perne de canapea, și evident că am răsfoit câteva pagini. Și, când eram mult mai mică, îmi amintesc că am intrat din întâmplare într-un living unde cineva lăsase televizorul pornit și am rămas paralizată de fascinație privind cuplul de pe ecran angrenat în niște activități destul de caste, dar în mod evident ilicite. Încă îmi amintesc obrajii înfierbântați, inima luând-o la galop și rușinea intensă care m-a cuprins.

Am citit prima dată Fantasmele erotice ale femeilor când mă pregăteam să joc rolul terapeutei specializate în probleme sexuale, Dr. Jean Milburn, în serialul TV Sex Education (Educație sexuală). Scrisorile și interviurile din acea carte erau incredibil de intime și extrem de viscereale. Onestitatea lor nefiltrată și dureroasă m-a cutremurat. Nu erau finisate și nici nu aveau pretenții literare; păreau să vină direct din miezul misterios al celor mai profunde dorințe ale femeilor. Imaginația umană are puține limite, iar dorințele și fanteziile noastre sexuale nu fac excepție, deși sunt încă tratate ca un subiect tabu. Friday a conceput cartea ca răspuns la obiecția formulată de un editor bărbat cu privire la o fantezie erotică dintr-unul dintre romanele ei, un răspuns considerat atât de periculos, încât a fost interzis în Irlanda. În egală măsură, plasarea în prim-plan a fanteziilor femeilor a iscat întrebări controversate — oare își doreau femeile să transforme aceste închipuiri în realitate? Ce însemna să ai o fantezie neobișnuită,

interzisă sau chiar ilegală? Ce ne-ar putea spune asta despre rolurile de gen standard, care le-au fost impuse femeilor?

S-au schimbat atât de multe în relațiile noastre sociale și sexuale în cei cincizeci de ani care au trecut de la prima publicare a cărții Fantasmeme erotice ale femeilor. Oare s-au schimbat și cele mai profunde dorințe lăuntrice ale femeilor? Sunt o femeie, cu propria mea viață sexuală și propriile mele fantezii, și eram curioasă să aflu în ce fel fanteziile unui grup format din diverse femei erau asemănătoare sau diferite de ale mele.

Cartea pe care o ții în mâini s-a născut în urma unei invitații formulate femeilor din întreaga lume. „Dragă Gillian“ a fost un apel adresat femeilor pentru a-și împărtăși fanteziile sexuale, gândurile și sentimentele pe care multe dintre noi le avem în minte, dar pe care le verbalizăm atât de rar. O șansă de a aduna laolaltă vocile femeilor din întreaga lume într-o nouă carte a fanteziilor, pentru o nouă generație. Editorii mei au creat un portal unde scrisorile puteau fi trimise anonim. Și am așteptat... Aveam atât de multe întrebări: oare femeile vor găsi ceva interesant sau erotic în propunerea noastră de a-și așterne pe hârtie și a-și împărtăși gândurile intime cu restul lumii? De fapt, ce s-ar schimba atunci când transformăm ceea ce este, prin natura sa, privat în ceva public? Cum vor răspunde oamenii? La încheierea termenului de predare a scrisorilor, acestea însumau 800 000 de cuvinte — promisem suficient material pentru cel puțin opt volume. Era limpede că exista o nevoie.

Apelul formulat pentru trimiterea scrisorilor a declanșat un val de mărturisiri directe, sincere, sfâșietoare, amuzante și, uneori, de-a dreptul licențioase, care au scos la lumină fantezii la fel de intense și de diverse precum autoarele lor.

Scrisori de la femei care nu și-au mai exprimat niciodată în fața cuiva — nici cu voce tare, nici în scris — secretele lor sexuale, cu excepția unor frânturi dezvăluite accidental, la un pahar, cu o prietenă apropiată sau, în toiul pasiunii, cu un partener. Era evident că participarea la „Dragă Gillian“ a fost pentru ele un proces în egală măsură eliberator și ilicit. Erau scrisori de la adolescente care încă nu avuseseră prima lor experiență sexuală; de la femei singure prinse în ciclul nesfârșit al combinațiilor online și al aventurilor de o noapte; de la femei epuizate, cu copii mici; de la femei căsătorite sau aflate în relații de lungă durată, frustrate de rutina de zi cu zi; femei transgender și persoane care se identifică drept nonbinare; și femei în vârstă de 60 sau 70 de ani, care descoperă că există încă multe de explorat în viața sexuală post-menopauză. Erau scrisori de la femei din toată lumea — din Columbia până în China, din Irlanda până în Islanda, din Lituania până în Libia, din Noua Zeelandă până în Nigeria, din România până în Rusia. Scrisori de la femei pansexuale, bisexuale, asexuale, aromantice, lesbiene, heterosexuale și queer.

Ca societate, avem obiceiul de a încadra femeile în diferite categorii, limitându-le și restrângându-le identitățile și rolurile — partenera sexuală seducătoare, mama grijulie, femeia inteligentă de carieră. Cu toate acestea, fanteziile demonstrează că nicio femeie nu are o singură identitate. Am vrut să contest aceste categorisiri în care femeile sunt forțate să se încadreze; și totuși! O carte trebuie să aibă structură și organizare! Acest lucru a făcut ca procesul de realizare a cărții să fie în egală măsură provocator și fascinant: am găsit o plăcere imensă în procesul de alăturare a scrisorilor, creând un sistem și observând cum cartea prinde formă într-un ritm aparte care, pe alocuri, părea poetic. Textele primite m-au

făcut, de asemenea, să reflectez asupra propriei identități: etichetele de actriță, mamă, parteneră, activistă, femeie americano-britanică. Și astfel, având acest lucru în minte și respectând natura acestui proiect, mi-am trimis și eu propria scrisoare pentru carte. Eram curioasă să văd cum s-ar încadra; s-ar integra natural și — deși nu vom ști niciodată! — ar corespunde oare așteptărilor și presupunerilor oamenilor cu privire la mine?

Pentru mine, sexul nu a fost niciodată un concept static, ci mai degrabă ceva care se adaptează și se schimbă pe măsură ce cresc și mă transform cu fiecare nouă etapă a vieții. O parte importantă din acest proces a fost întotdeauna legată de gândire și de sentimente, nu doar de acțiune. Ca actriță, există o permisiune inerentă în miezul meseriei mele de a mă abandona unei realități alternative, ceea ce este chiar definiția fanteziei. Femeile pe care le întruchiez, ale căror lumi le explorez au, de asemenea, vieți interioare, dorințe și fantezii care sunt esențiale pentru a înțelege ce le motivează. Și o bună parte dintre ele m-a învățat despre sex și sexualitate.

Când am citit pentru prima dată Fantasmale erotice ale femeilor, ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost sentimentul copleșitor de rușine resimțit de femei. Pentru femeile din 1973, recunoașterea dorințelor lor sexuale lăuntrice — față de ele însele, ca să nu mai vorbim de alții — era însoțită de o jenă profundă. Sigur că m-am întrebat — oare lucrurile stau altfel în secolul douăzeci și unu? Având în vedere vizibilitatea tot mai mare a comunităților LGBTQIA+, industria porno de miliarde de dolari și serialele dramatice de televiziune precum Sex Education (Educație sexuală), Euphoria (Euforia) și Normal People (Oameni normali), care atrag zeci de milioane de spectatori, ai putea crede că aceste gânduri

și conversații fac parte zilnic din viața femeilor, nu-i așa? Ei bine, nu chiar.

Am fost surprinsă să descopăr că un număr mare de femei din zilele noastre continuă să își păstreze fanteziile doar pentru ele. Multe dintre cele care mi-au scris sunt femei cu voci puternice, mândre și sigure pe ele, care își asumă și se bucură de puterea lor sexuală, dar la fel de multe și-au exprimat sentimentele de rușine și vinovăție pe care le resimt în căutarea confortului și satisfacției sexuale. După cum scrie una dintre autoarele scrisorilor: „De multe ori mă întreb de unde vine rușinea legată de dorințele mele. Oare și ceilalți se simt rușinați și pretind că nu sunt?” Pentru multe femei, fanteziile sexuale nu au cum să fie altceva decât un secret bine ascuns. Să citesc despre experiențele trăite direct de cele care se află în țări unde normele sociale — sau, în unele cazuri, legea — exclud posibilitatea de a avea altceva în afară de o relație heterosexuală și sex doar în cadrul căsătoriei, a fost ca și cum m-aș fi dezmeticit. Dar chiar și colaboratoarele din societăți așa-zis liberale scriu despre „rușine”, „jenă” sau „vinovăție”, despre frica sau reticența lor de a vorbi cu un partener despre ceea ce gândesc cu adevărat atunci când fac sex cu acesta sau, adesea, când se masturbează singure.

Dar, și acest „dar” este unul foarte important, nu sunt o expertă și nu am calificări profesionale în acest domeniu. Sunt actriță de meserie și prin urmare nu voi face o analiză a acestor scrisori și nici nu le voi interpreta. Rolul meu este să vi le prezint așa cum sunt, pentru ca voi să le savurați fără niciun filtru. Am fost mereu intrigată de fanteziile sexuale și îmi văd rolul în această carte ca pe cel al unui curator, care adună și ghidează aceste voci diverse și uimitoare, aranjându-le sub forma unei cărți. A fost o călătorie incredibilă și extrem de

satisfăcătoare să văd cât de diferite suntem, dar și cât de universal de asemănătoare. Această carte este o platformă pentru vocile femeilor, care ne permite, în deplin anonim, nu doar să împărtășim ce avem de împărtășit cu restul lumii, ci, paradoxal, să fim văzute și auzite. Vreau să înlătur taboul legat de fantezii și să aduc în locul lui bucuria și entuziasmul, cu speranța că această carte, aceste scrisori, prin dezvăluire, reprezentare și identificare, vor putea fi inspiraționale.

Lectura scrisorilor mi-a oferit mult mai mult decât o simplă incursiune în imaginarul lumilor sexuale ale femeilor; mi-a permis, în egală măsură, să înțeleg circumstanțele în care apar fanteziile. Pentru multe femei, fanteziile îndeplinesc un rol vital ca mijloc de evadare, un refugiu în fața presiunilor și cerințelor muncii și ale maternității, în fața monotoniei vieții de zi cu zi. După cum explică una dintre colaboratoare, fanteziile sexuale i-au oferit mult timp alinare într-o căsnicie marcată de singurătate: „Aș fi făcut sex și de două ori pe zi dacă aș fi putut, în timp ce el ar fi trăit fericit fără asta. Adeseori mă făcea să mă simt rușinată că îmi doream sex, că îl doream prea mult și că dădeam glas poftelor mele. Fanteziile mele au devenit de atunci însoțitorii mei. Multe dintre ele aveau ca temă posibilitatea de a fi complet liberă, spontană și sălbatică“. Poate că este tulburător faptul că această scrisoare pare să fi fost adresată în urmă cu cincizeci de ani către Nancy Friday — însă în unele aspecte ale vieții femeilor nimic nu s-a schimbat. Pentru unele femei, fanteziile sexuale pot fi un colac de salvare. După cum scrie o altă autoare: „Simt că fanteziile îmi hrănesc voința de a trăi“. Pentru altele, fanteziile sunt un stimulent pentru a le spori excitația și reprezintă o completare, nu un substitut, pentru o viață sexuală aventuroasă.

Ceea ce face ca toate aceste proiecții ale fanteziilor sexuale intenționate să fie atât de puternice este faptul că noi suntem autoarele poveștilor. Avem puterea de a controla acțiunea, cine face ce, cui și cum, până la ultimul detaliu elaborat, sublim, erotic. Putem alege să facem orice dorim, cu oricine dorim, cu oricâți oameni dorim, oricând dorim — fără teamă, fără consecințe, libere de prejudecățile sociale. Cred că asta este esențial: fantezia ne poate ajuta să ne clarificăm dorințele și nevoile. Ne poate da libertatea de a ne explora pe noi înșine, de a experimenta cu lucrurile care ne excită și cu poftele noastre, fără riscul de a fi răniți sau criticați. Fantezia este un spațiu sigur; nu este neapărat ceea ce ne dorim să fie real. Și esențial este că, într-o fantezie, nu avem nevoie de permisiunea nimănui în afară de a noastră: o fantezie este un act deliberat și, de obicei, complet privat, care ține de propria memorie și imaginație.

De fapt, uneori, acolo unde realitatea eșuează, fantezia intră în acțiune. În multe dintre scrisori, satisfacția și excitația autoarei sunt legate de cât de sexy se percepe pe ea însăși sau de grijile pe care și le face în legătură cu felul în care este percepută. Unele femei scriu că nu sunt în stare să se includă pe ele, așa cum sunt, în propriile fantezii — își imaginează că sunt bărbatul din centrul acțiunii sau o femeie necunoscută, sau o versiune perfectă a lor, „mai tânără și cu sâni mai obraznici“. Aceste fantezii sexuale idealizate reprezintă, în mod evident, o metodă netoxică de evadare din sfera autocriticii, a disconfortului, a anxietăților legate de corp și performanță. Ne putem relaxa, putem fi cea mai bună, cea mai sexy, cea mai atrăgătoare variantă a noastră și putem să încetăm să ne mai facem griji cu privire la corpul „perfect“, surplusul de greutate post-partum și venele varicoase. Așa cum

spune și această femeie: „Întâmpin greutăți serioase atunci când navighez între ceea ce mă excită cu adevărat versus cum cred că ar trebui să mă port. Cred că în topul fanteziilor mele se află aceea în care sunt făcută să simt că sunt pur și simplu dorită nebunește. Și nu pentru că expun un corp dezbrăcat, ci pentru că acolo sunt eu și corpul meu“.

Deci despre ce fantazăm și de ce? Ei bine, după cum o să vezi, fanteziile sexuale pe care le-am primit sunt la fel de savuros de diverse ca femeile care le-au scris. Influența ficțiunii erotice, cum e spre exemplu cartea lui E.L. James, Cincizeci de umbre ale lui Grey (2011), asupra celor mai profunde dorințe ale tale este clară și vizibilă și reprezintă un alt factor care diferențiază această carte de Fantasmele erotice ale femeilor, arătând semne ale unei societăți deja familiarizate cu un vocabular erotic mai variat. Există fantezii BDSM¹ între adulți care consimt atât roluri de dominatori, cât și de supuși, și alte fantezii care țin de schimbarea acestor roluri între parteneri. Fantezii care implică legarea cu funii a unuia dintre parteneri și pălmui, paletă și bice, ochi legați și cătușe, sufocarea și controlul, dopuri anale, dildouri și vibratoare de toate formele și mărimile posibile. Interesant este că multe dintre scrisorile în care sunt descrise fantezii despre a fi dominată și despre cedarea controlului vin de la femei care au în spate cariere ce implică mari responsabilități și

1 BDSM este un acronim în limba engleză, care face referire la o varietate de practici, adesea erotice, care implică legarea, disciplina, dominanța și supunerea, sadomasochismul și alte dinamici interpersonale înrudite. Datorită gamei largi de practici, unele dintre acestea putând fi adoptate și de către persoane care nu se consideră practicanți ai BDSM, includerea în comunitatea BDSM sau subcultura BDSM se bazează adesea pe autoidentificare și experiența comună.

poziții de putere și care sunt, în același timp, responsabile în mare parte pentru menținerea bunăstării casei și familiei lor. În egală măsură, mi s-a părut fascinant faptul că unele femei au fantezii în care ele au rolul de „hucow”², un termen nou pentru mine (de la „human cow”, un joc de rol în care te lași mulsă). Multe dintre ele au descris fantezii în care făceau sex neprotejat și în care elementul-cheie era dorința de a experimenta senzația produsă de bărbat atunci când ejaculează în ele. Asta marchează cu siguranță un clivaj generational — pentru generația post-SIDA, sexul protejat este norma. Aceste generații succesive au ajuns la maturitate în plină agonie produsă de revoluția tehnologică și digitală, revoluție care s-a manifestat evident și în viețile noastre erotice, și nu doar sub forma accesului nonstop la pornografie. Multe femei descoperă atracția pe care o poate exercita asupra lor un robot masculin complet funcțional, extrem de realist, capabil să le satisfacă orice capriciu sexual — ceea ce odată părea de domeniul SF astăzi pare mult mai puțin fantastic.

Cu toate acestea multe dintre fanteziile arhetipale continuă să fie extrem de populare. Aici este inclusă doar o mică parte din mulțimea de fantezii primite, despre partide de sex în trei sau mai mulți. De altfel, cercetările actuale arată că acestea sunt de departe cel mai des întâlnite fantezii sexuale. În mod similar, au existat numeroase fantezii despre sex la birou cu un coleg sau un șef; sex riscant, în care cineva ar putea să te prindă în flagrant; sex voyeurist, fie ca participant, fie ca observator; sex în fața unui public; sex cu necunoscuți; sex în aer liber. Mai neașteptate, poate, au fost fanteziile care

2 Termen din jargonul BDSM, format în limba engleză prin combinarea a două cuvinte — human (uman) și cow (vacă) și care desemnează persoanele angajate în practici erotice ce implică mulsul și lactația.

implică sex cu un extraterestru cu tentacule sau cu o creatură jumătate om, jumătate animal — pe scurt, am fost răsfățați cu o varietate impresionantă de scenarii.

Pe de altă parte, într-o notă mai întunecată, deși ne-am ferit să includem scrisori care ar putea declanșa reacții traumatice, ar fi lipsit de onestitate să nu recunoaștem că unele femei visează să fie „folosite” pentru sex sau să fie răpite și violate de răpitorii lor. Este însă important să subliniem că acestea sunt doar fantezii. Și poate că tocmai acesta este scopul fanteziei: să ofere un spațiu în care putem imagina și experimenta, în siguranță, situații potențial periculoase și degradante, în limitele minții proprii și ale dormitorului nostru.

M-a îngrozit ideea de a-mi așterne propria fantezie pe hârtie, de teamă ca nu cumva cineva să-și dea seama care dintre cele incluse în carte ar fi a mea (ca să nu mai spun de editorii mei, care ar afla mai multe despre mine decât aș dori să știe!). Sinceră să fiu, cred că există două laturi ale mele, așa cum poate există și în multe alte femei: latura care știe să ceară ceea ce își dorește și latura care cedează în fața dorințelor partenerului, care este dispusă să împărtășească cele mai intime pulsuni, dar doar dacă partenerul începe conversația (și nici atunci pe toate). Oare mi se întâmplă asta din cauza rușinii? Sau e un indiciu că nu aș acorda nimănui accesul la un asemenea grad de intimitate? Ori poate cred că, într-un fel, este mai bine ca părți din mine să rămână ascunse? Oare nu cumva ne luptăm toate cu ideea de a ne lăsa cunoscute în întregime?

În calitate de terapeută specializată în sexualitate și relații de cuplu, Dr. Jean Milburn, personajul pe care îl joc în serialul Sex Education, ar susține fără îndoială că este extrem de sănătos să-ți împărtășești cele mai intime fantezii cu partenerul tău. Probabil ar spune că această deschidere

crează apropiere, stimulează apetitul și demonstrează un nivel de încredere care nu poate fi decât benefic pentru o relație sexuală. Dar Jean, cu tot doctoratul ei, are și ea câteva probleme proprii legate de limite, așa că nu aș avea încredere totală în ea când vine vorba de relații intime. Însă asta este lumea televiziunii, iar busola ei morală dubioasă e numai bună pentru un divertisment de calitate!

Cu toate acestea, chiar și în lumea reală, din momentul în care primul sezon a apărut pe Netflix, a devenit evident că exista un public numeros, pregătit pentru franchețea serialului cu privire la toate aspectele legate de sex. Nu este neobișnuit pentru niciunul dintre personaje, nici chiar pentru adolescenți, să vorbească deschis despre cele mai profunde și întunecate fantezii ale lor, ba aș paria chiar că multe dintre ele ar fi mai întunecate decât cele dezvăluite între paginile acestei cărți. Totuși, volumul mare de scrisori pe care le-am primit și nivelul detaliilor intime dezvăluite indică în mod clar că multe femei vor să împărtășească, vor să fie auzite, văzute și validate — pe scurt, vor. Și, de aici, titlul nostru.

De asemenea, am fost încântată să descopăr câte dintre femei și-au încheiat scrisorile menționând plăcerea și excitația sexuală pe care le-au trăit în timp ce își scriau fanteziile. Nu aveți idee cât de multă bucurie îmi oferă să-mi imaginez cum voi toate, femei frumoase din întreaga lume, vă așezați în fața dispozitivelor voastre, cum începeți să tastați și să dați formă viselor voastre sexuale, revărsând în pagină cele mai profunde dorințe, poftă și secrete. Sunt încântată că atât de multe dintre voi vă îmbrățișați propriul erotism și, în acest proces, vă distrați pe cînte.

În final, câteva cuvinte despre procesul de selecție și editare. Vreau să le mulțumesc tuturor celor care și-au luat timp